

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a regényben előfordulnak vulgáris szavak, illetve brutalitásra, szexualitásra utaló kifejezések, melyek megzavarhatják egyes olvasóink nyugalmát! A részletet mindenki a saját felelősségére olvassa el!

Jó szórakozást kívánunk!

Dr. Damien Porter rendelője az Upper Grosvenor utca és a Park Lane sarkán állt. Egy régi, impozáns épület negyedik emeletén foglalt helyet, és ha az ember kitekintett az ablakon, egyenesen a Hyde Park üde zöld lombjaira látott. A rendelő hatalmas volt, és letisztult, elegáns stílust tükrözött: a makulátlanul tiszta, fényes parketta, a vakító fehér falak, a faragott, bükkfa bútorok, a tájképeket ábrázoló festmények, és a fekete bőr ülőgarnitúra, mely a páciensek számára volt fenntartva, mind-mind a rendelő tulajdonosának kibillenthetetlen lelki egyensúlyáról, tökéletes nyugalmáról, és kifinomult személyiségéről árulkodtak.

A pszichiáter az íróasztala mögött ült. Harmincas évei végén járó férfi volt. Olyan férfi, amilyenné minden álmodozó kisfiú válni szeretne, mikor megtervezi élete forgatókönyvét: sikeres volt, mint orvos – diplomáját a Harvardon szerezte, és alig több mint tíz éves praktizálása alatt ragyogó karriert futott be – sikeres volt, mint férfi – néhány éve feleségül vett egy gyönyörű és ambiciózus fiatal nőt, akitől két gyermeke született. A felesége is orvos volt, belgyógyász, így tökéletesen megértették egymás szakma iránti alázatát és lelkesedését. A Mayfairben éltek, egy takaros családi házban, és aki ismerte őket, mind irigykedve gondolt svájci óra-szerűen pontosan, hibátlanul működő életükre.

Damien íróasztalán, pontosan vele szemben, egy művészien díszített fakeretben egy családi fénykép állt. Felesége, Aletta olyan boldogan kapaszkodott a karjába, mint szerelmük első, lángolóan boldog hónapjaiban, mikor az ember úgy érzi, mintha minden pillanatban rózsaszín habfelhőkön ugrándozna. Nagyon csinos volt, és olyan tökéletes, mint egy reggelizőpohely-reklám vakítóan fehér mosolyú, patyolat tiszta háziasszonya. Gyermekeik, a hatéves James és a négyéves Nicolette akár Murillo dundi kis angyalkái. A szemük úgy ragyog, mint a legértékesebb zafír, hullámos, sötét fürtjeik úgy omlanak vékony vállukra, akár a legfinomabb selyem. Külsőjüket az apjuktól örökölték. Damiennek éjfékete, dús haja volt; olyan erős szálú, hogy ha nem vágatta le idejében, kezelhetetlenül meredezett az ég felé. A bőre napbarnított. Az arcát markáns vonások uralták: az állkapcsa széles és szögletes, a szája vékony, az orra hosszú és egyenes. Szemöldöke dús, fekete erdőként szegélyezte villámló, világoskék szemét, melyet a hosszú, sötét szempillák érzékivé és gyengéddé varázsoltak. Arcát háromnapos borosta borította, mely még erőteljesebbé tette, kihangsúlyozta kemény, férfias vonásait. Kifejezetten jóképűnek számított; azt a férfitípust testesítette meg, akiért rajonganak a nők, akiben a domináns hímet, a rossz fiút, a féktelen szexualitást látják, ám ő

mereven elzárkózott a csábítás elől, hiszen szerette a feleségét, és tökéletesen boldognak találta a házasságát.

Damien most kinyújtotta a karját, hogy megigazítsa a képkeretet az asztalon, aztán a tekintete tovább siklott a vele szemben ülő nőre. Zoe Zaccaro – ahogy nevezte magát – a fekete bőrfotelben foglalt helyet. Néhány hete járt Damien rendelésére, és már az első alkalommal világossá vált, hogy különleges eset. Egyrészt, mert sikeres író volt, akinek könyvei rendszerint vezették a bestseller listákat, másrészt, mert olyan tüneteket produkált, melyeket Damien nem tudott azonnal beilleszteni egyetlen konkrét kórképbe sem.

A férfi végigfuttatta a szemét a nőről készített jegyzetein. Zoe hallucinációkról, álmatlanságról, átmeneti emlékezetkiesésekről, hangulatingadozásokról számolt be, ami alapján a pszichiáter hajlott a skizofrénia diagnosztizálása felé, ám nem tudott elsiklani a felett, hogy a nő egyáltalán nem produkálta a betegség néhány igen jellegzetes tünetét. Zoe – ellenben a skizofrénekkel – rendkívül energikusnak mutatkozott, tele volt érzellemmel, tettvággyal, és imádta az emberek társaságát. Nem mutatott paranoid tüneteket, legalábbis eddig nem beszélt arról, hogy bárki is üldözné, meg akarná ölni. A gondolkodása is logikus, követhető volt, sőt, Damiennek meg kellett jegyeznie, hogy Zoe rendkívül intelligens. Modora kifogástalan, stílusa választékos, műveltsége igen magas fokú. Bármely témához biztonsággal hozzá tudott szólni, ráadásul négy nyelven beszélt az anyanyelvén kívül: franciául, olaszul, spanyolul és – ez meghökkentette a férfit – finnül is. Rendkívül jó beszélgetőpartnernek bizonyult, aki szeretett vitázni, és csavaros érvelésével sarokba szorítani a másikat. Ugyanakkor ez a kezelések során problémát is jelentett, mert Zoe rendszerint elterelte magáról a szót, és addig nem volt hajlandó felelni a férfi kérdéseire, míg az ő kérdései megválaszolatlanok maradtak. Damiennek úgy tűnt, a nő nem bíz benne, és amíg nem nyeri el a bizalmát, nem tud a felszín alá hatolni.

Feljegyzett még néhány érdekes mozzanatot: megfigyelte, hogy előfordulnak bizonyos periódusok, mikor Zoe egyáltalán nincs tudatában a problémáinak. Teljesen egészségesnek érzi magát mind lelkileg, mind szellemileg, és fogalma sincs, miért jár tulajdonképpen pszichiáterhez. Máskor pedig meggyötörtnek látszott, furcsa tünetekről számolt be, és panaszkodott. Azt állította, hogy a munkája okozza ezt: ha túlságosan belemerül az írásba, akkor elveszti minden valóságérzetét, és olyanokat tesz, miket józanésszel sosem tenne. „A művészsors velejárója” – hangoztatta mindig, és megpróbálta elbagatellizálni, Damient azonban nyugtalanították a szavai.

Zoe most az ötödik regényén dolgozott. A férfi megvette az eddig megjelent összes művét, és három nap alatt elolvasta őket. Mind a négy könyv vérfagyasztó, ugyanakkor

zseniálisan megírt, csavaros krimi volt, mely az emberi elme legsötétebb bugyraiba merült alá, és szürreális, bizarr, felkavaró vágyak, érzések szótték át. Nem lepődött meg, hogy sikeressé tették az írónőt, hiszen olyan dolgokat fogalmazott meg, melyeket eddig senki nem mert, legalábbis ilyen átéléssel és részletességgel. Olyannyira szókimondó írások voltak, hogy Damien olykor elborította a szégyenérzet, és dühödten összecapta a könyvet, hogy a sarokba hajítsa. Azonban nem tudta megállni, hogy újra elővegye, és tovább olvassa a történetet. „Csak a betegem miatt teszem.” – mondogatta magának. A könyvekről jegyzeteket készített, és rádöbbsent az egyetlen közös vonásra mind a négy regény között: a gyilkosságok mintája, háttere szinte teljesen ugyanaz, és minden esetben férfiak az áldozatok. A férfiak megkínzása, majd halála pedig olyan valóságként, részletesen és olyan intenzív gyűlölettel lett megírva, hogy összerándult a gyomra.

Megkérdezte a nőtől, mi adta az ihletet a történetekhez, de Zoe megrázta a fejét, és azt felelte: „Fogalmam sincs. Amikor írok, nem tudok magamról. Egyszerűen csak mozognak az ujjaim a billentyűzeten, én pedig hagyom őket, hadd dolgozzanak.” Damiennek meggyőződésévé vált, hogy Zoe panaszainak hátterében valamilyen férfiakkal kapcsolatos, elfojtott trauma áll, és eldöntötte, hogy ezen túl ennek felderítésére hegyezi ki a terápiás beszélgetéseket.

Zoe most keresztbe vetette hosszú combjait, és kényelmesen hátradőlve rágyújtott egy cigarettára. Gyönyörű, fiatal nő volt, amit Damien kénytelen volt elismerni. Aranyszőke fürtjeit Marilyn Monroe-fazonúra vágatta, így azok rakoncátlan, göndör loknikban tekeregtek a fején. Babaarca egészségesen rózsás, szemöldöke halvány világosbarna és keskeny ívű, szeme valószínűtlenül nagy és kék. Ajkai olyan teltek, akár egy érett barack, és a rózsaszín szájfény még inkább kihangsúlyozza őket. A teste karcsú, de formás: a melle nagy és gömbölyű, a dereka vékony, a csípője nőiesen széles, a fenéke kerek, a lába hosszú és lágy izomzatú. Zoe láthatólag elégedett volt a testével: szeretett olyan ruhákat ölteni, melyek kihangsúlyozták előnyös domborulatait, és szabadon hagyták a combját, melyre, a jelek szerint nagyon büszke volt. Most fekete miniszoknyát viselt, elegáns piros blúzzal, és a szoknyához tartozó blézerrel, a lábfejét pedig lehetetlenül magas, túsarkú cipőbe bújította. Apró bőr retiküljét hanyagul az ölébe ejtette, és időnként a zipzáráját csavargatta vörösre lakkozott, hosszú körmeivel. Pontosan úgy festett, mint egy sikeres, fiatal sztár, aki tökéletesen tisztában van önnön képességeivel és kisugárzásával.

- Most jól érzi magát, igaz? – kérdezte Damien.

- Most igen, köszönöm.

- Az elmúlt napokban nem történt semmi? Emlékszik mindenre?

- Igen... – a nő egy pillanatra elgondolkodott. – Illetve... Az igazat megvallva, megint volt egy furcsa élményem.

- Éspedig?

Zoe a plafonra emelte a tekintetét, és lázasan kutatott az emlékezetében.

- Kedden... ma péntek van, ugye?

Damien bólintott.

- Kedden, vagyis szerdán reggel egy hotel előtt ébredtem.

- Hogyan?

- Úgy értem, egyszer csak kinyitottam a szemem, és ott álltam a Four Seasons előtt egy igencsak, hogy mondjam, kihívó ruhában. Berohantam egy áruházba, és a mosdó tükreben láttam, hogy a szemfestékem elkenődött, és rettenetes állapotban van a frizurám. Nagyon szégyelltem magam, sosem merészkednék így emberek közé.

Damien gyorsan lejegyezte, amit hallott, majd eltűnődve a nő szemébe nézett.

- Mégis hogyan került oda? Van valami elképzelése?

- Sajnálom, de nincs. Arra emlékszem, hogy kedden a regényemen dolgoztam, és egész nap otthon ültem. Megittam egy-két pohár bort, de úgy gondolom, az nem vezethet odáig, hogy az egész éjszaka nyomtalanul eltűnjön a tudatomból.

- Mennyit ivott pontosan? Gyógyszert nem szedett be?

Zoe kissé sértetten megrázta a fejét.

- Most mondtam, Dr. Porter, mindössze egy-két pohárral ittam, és pontosan tudja, hogy nem szedek gyógyszert.

- Rendben. Mi az utolsó emlékképe?

A nő a halántékára helyezte vékony ujjait, és lassan masszírozni kezdte a fejét. Olyan erősen koncentrált, hogy az már-már fájdalmat okozott.

- A dolgozószobámban voltam... – kezdett bele lassan – írtam a könyvemet. Egészen besötétedett már, azt hiszem, elmúlt nyolc óra. A szomszéd házban folyamatosan ugatott a kutya, ami rettentően zavart, és idegesített. Kimentem a konyhába, hogy töltsék magamnak egy pohár bort, majd az asztal mellett állva komótosan elkortyolgattam. Ezután újra megtöltöttem a poharat, és visszasétáltam a szobába. Folyamatosan azon gondolkodtam, hogyan folytassam a történetet, és akkor...

- Mi történt?

- Nem emlékszem. – Zoe elszontyolodott. – Nem tudom. Igazán sajnálom, de nem megy.

- Esetleg valami váratlan esemény? Egy hang? Valami szokatlan látvány? – próbálkozott az orvos.

- Hang... folyamatosan tele volt a fejem hangokkal. – mosolygott a nő. – Ez teljesen természetes. Gondolatban a főhőseimmel beszélgettem, párbeszédet gyártottam... Tudja, ez így megy nálam, amikor dolgozom. De.. – hirtelen összerezzent. – Telefon. Megcsörrent a telefonom.

- Ki hívta?

- Ezt már tényleg nem tudom, Dr. Porter. Attól a pillanattól teljes sötétség borul a tudatomra. Damien megvakarta az állát.

- A mobiltelefonján hívták? Mert akkor könnyedén vissza tudjuk ellenőrizni a hívót.

- Nem. – húzta el a száját a nő. – A vonalas telefonom csörgött. Most már tisztán emlékszem. Igen, az berregett, azzal az elviselhetetlen hanggal.

- És semmi ötlete nincs, ki lehetett a telefonáló?

- Ó, állandóan hívnak. A kiadóm, a menedzserem, az újságírók, a barátok... néha még akkor sem tudom, kivel beszélek, amikor magamnál vagyok – felnevetett. – Tudja, szörnyű egy állapot ez. Úgy érzem, mintha mindenki ismerne, mintha mindenki engem akarna, nekem pedig fogalmam sincs, egyáltalán kik ezek az emberek.

- Rendben. Koncentráljunk a szerda reggelre. A Four Seasons előtt ébredt, szokatlan öltözékben... Pontosan hány óra volt? Emlékszik?

- Igen. Reggel, fél kilenc.

- Nem észlelt valami furcsát magán? Esetleg sérülésnyomokat, vagy más jeleket? Nem volt önnél valamilyen ismeretlen tárgy?

Zoe összeráncolta a homlokát.

- A ruhám tele volt foltokkal...

- Milyen foltokkal?

- Nem tudom pontosan. Furcsa, vízszerű kis foltok....

A férfi kissé felemelkedett a foteljéből.

- Elképzelhető, hogy spermafoltok voltak?

- Micsoda? – Zoe hátra rándult, és védekezően maga elé kapta a kezét. A szeme egészen elsötétült, a homloka aggodalmas, mély ráncokba szaladt. Undorodva tekintett vissza az orvosra. – Mégis mit képzelsz rólam? Hogy egy könnyűvérű, ledér nőcske vagyok, aki éjszakánként züllött orgiákon vesz részt?

- Természetesen nem. – felelte nyugodt hangon Damien. – De mindenképpen meg kell tudnunk, mit keresett abban a hotelben, és hogyan kerültek a foltok a ruhájára. Nem tartom kizártnak, hogy valaki elkábította és szexuálisan kihasználta önt. Elküldöm egy laborvizsgálatra, ahol kiderítik, nem került-e valamilyen erős drog a szervezetébe. Rendben?

- Nem. – a nő kisimított egy szőke fürtöt a homlokából. – Nincs rendben. Az én vérembe semmilyen drog nem került, Dr. Porter, erre megesküszöm. Senki nem járt nálam, senki sem kábíthatott el. Egyszerűen csak... nem emlékszem... nem emlékszem rá. Sokszor előfordul, nem a tegnapi volt az első eset.

- Nézze, Zoe. Minden eshetőséget meg kell vizsgálnunk, ki kell zárunk a külső beavatkozás lehetőségét. Addig nem tudok segíteni, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy nem drog okozza-e az emlékezetkieséseket. – visszalapozott a jegyzeteiben, és néhány pillanatra elmerült a sorok között. – Itt van ez a múltkori eset például. – mondta, és sűrű szemöldöke egészen összeszaladt a homlokán. – Az amnéziás periódusainak van egy jellemző, közös vonásuk. Mindig akad valamilyen jel, ami arra mutat, hogy szexuális aktus előzi meg őket. Két hete egy idegen ágyban ébredt, nem emlékszik? Nem lehet, hogy van egy férfi az életében, aki ilyen módon kényszeríti önt az aktusra?

- Hát ez igazán nevetséges. – fújtatott a nő. – Semmiféle férfi nincs az életemben. Semmiféle férfit nem engedek be a lakásomba, és semmiféle férfihoz nem megyek fel egy hotelszobába. Mégis mit gondol rólam? Hogy annyira felelőtlen vagyok, hogy a közelemben engedek egy idegent? Hogy olyan egyszerű engem kihasználni?

Damien eltűnődött egy pillanatra.

- Azért elküldhetem a laborvizsgálatra? Csak segíteni szeretnék, Zoe.

- Jó, legyen. – egyezett bele a nő. – De úgysem fognak találni semmit – egy másodperc erejéig gúnyos grimaszba torzult az arca, mintha egy gonosz mosoly futott volna át rajta, aztán megrázta magát, és újra azzá a higgadt és kedves Zoe-vá vált, amilyennek a férfi ismerte.

- Bocsásson meg, kijöttem a sodromból. Remélem, nem haragszik – mentegetőzött. – Néha olyan dühös tudok lenni. A hangok.... a hangok miatt van az egész.

Damien már hallott a hangokról, Zoe előzetesen már beszélt róla. Azt mondta, időnként úgy érzi, mintha egy zsúfolt koncertteremben lenne, ahol mindenki folyamatosan csacsog, csörömpöl és nevetgél, de ő csak ritkán képes elcsípni néhány szót a hangzavarból. Általában nem érti, csak zajként érzékeli, de előfordul, hogy valaki olyan hangosan kiált fel, hogy értelmet nyernek a szavak.

- Most is hallja a hangokat? - kérdezte a férfi.

- Nem, most már nem. – rázta meg a fejét Zoe. – Az előbb, amikor...

- Amikor a férfiakról beszéltünk, igaz?

A nő összerezzent, majd tekintetét a falon lógó festményre szegezte.

- Milyen gyönyörű. – mondta álmélkodva. – A folyópart, a fák zöldje, a türkizkék égbolt... maga szereti a természetet, Dr. Porter?

- Térjünk vissza a hangokhoz!

Zoe felállt, majd színpadias mozdulatokkal a képhez sétált, felemelte az arcát, és kezét az állához emelte, mintha gondolkodna.

- Vajon létezik ez a táj, vagy csak a festő fantáziájában született meg? Ön gyakran utazik? A hegyvidéket, vagy a vízpartot kedveli jobban?

Damien felsóhajtott.

- Zoe! Az az érzésem, hogy szándékosan tereli el a témát.

- Nekem pedig az az érzésem, hogy egyáltalán nem bízik bennem.

- Természetesen bízom önben. – válaszolta Damien, higgadságot erőltetve magára. – De nem azért vagyunk itt, hogy az utazási szokásaimról beszéljünk. Azért vagyunk itt, hogy az ön problémáit megoldjuk.

- Szerintem maga vízpart-párti. – Zoe végigsimított a festmény érdes papírján. – Sőt, szerintem a tengerpartot kedveli. Le merném fogadni, hogy minden évben elutazik valamelyik tengerpartra, legalább kétszer. Cote d’Azur? Olasz Riviéra? Esetleg a horvát szigetvilág? Krk-sziget gyönyörű, magam is sokszor megfordultam ott az utóbbi években. – szembe fordult az orvossal, és mélyen a tekintetébe fúrta villámló zöld szemét. – Hogyan várhatja el, hogy megnyíljak magának, ha még a legegyszerűbb kérdéseimre sem hajlandó válaszolni?

- Ha válaszolok rá, ön is válaszol az enyéme?

Zoe bólintott.

- A Cote d’Azur-on szoktunk nyaralni, nagyon szeretem Monaco és Cannes hangulatát. – sóhajtott Damien. – Most ön jön: mit érez, amikor a férfiakra gondol?

- Beszél franciául?

- Zoe, megállapodtunk valamiben.

- *Est-ce que vous comprenez ce que je veux dire, Monsieur Porter?*¹ – Zoe felvonta a szemöldökét, és széles mosolyra húzta a száját. Damien felszisszent.

- *Oui, je vous comprends.*² – válaszolta tökéletes kiejtéssel. Még az egyetemen tanulta a nyelvet, a német mellett. – *Pouvons-nous continuer? S’il vous plait.*³

---

¹ Érti, amit mondok, Monsieur Porter?

² Igen, értem önt.

³ Folytathatnánk? Kérem.

- Nahát! Sejtelmem sem volt, hogy ilyen szépen beszél. – A nő visszasétált a fotelhez, és kecses mozdulatokkal helyet foglalt. – Nos, mire kíváncsi? Hogy mit érzek a férfiakkal kapcsolatban? Semmit. Egyáltalán nem érdekelnek.

- Ezt nehezen tudom elképzelni. – dörzsölte meg az állát a férfi, miközben végignézett Zoe-n.

– Megengedi, hogy felolvassak önnek valamit?

A nő biccentett.

Damien kihúzta az íróasztala fiókját, és elővette Zoe Zaccaro utolsó regényét. A fekete borítóra formás, hófehér női kéz nyúlt be, mely hosszú ujjai között egy véres pengét tartott. A kép fölött dombornyomott piros betűkkel az író neve, és a mű címe állt: „Gyilkos vágy”. A férfi széthajtotta a könyvet a bejelölt oldalak egyikén, és szemét gyorsan végigfuttatta a sorokon. Miután megtalálta, amit keresett, lassan, fojtott hangon olvasni kezdte:

„A nő kéjesen végigzongorázott a férfi bordáin, majd egyetlen mozdulattal kettétépte rajta az inget. Az apró kis gombok halk koppanással gurultak szét a rideg márványkövön. A férfi mellkasa gyors ütemben emelkedett és süllyedt, meztelen bőrén áttetsző cseppekben ütközött ki az izgalom és a félelem verejtéke. Nem tudott moccanni: csuklóját és bokáját szoros fémbilincs tartotta fogságban, melyeket a nő egy vaskos, erős kötéllel a csillárhoz és az ágy lábához erősített. Sötét haja rendezetlenül, nedvesen lógott könnyörgő fekete szemébe, és úgy morgott, akár egy csapdába esett, megvadult állat. Szavait azonban elnyelte a széles szigetelőszalag, mellyel a nő leragasztotta a száját. Victoria felkacagott, majd kezét belecsúsztatta a férfi nadrágjába, hogy megkeresse feszülő férfiasságát. Ahogy sejtette, csontkeményen meredt felfelé, és mikor köré kulcsolta az ujjait, a férfi halk sóhajt hallatva összerándult.

- Micsoda mocskos állat vagy te. – sziszegte a nő, miközben lerángatta róla a nadrágot. – Még most is kívánsz, mikor pontosan tudod, hogy meg foglak ölni.

Lassan térdre ereszkedett, majd a szájába vette a nedvesen csillogó testrészt. A férfi felnyögött, és hevesen rángatózni kezdett. Victoria nem hagyta abba. Egyre vadabban, egyre hevesebben csúsztatta fel-le vörös ajkait, mígnem megérezte, hogy a férfi elérte a küszöböt, ahonnan már nincs visszaút. Akkor döfte az éles pengét érzékeny lágyékába, mikor a férfi elélezett, így a kiserkenő mélyvörös vér és a kéjnedv egyszerre csordult Victoria arcára...”

Damien leeresztette a könyvet, majd megtörölgette gyöngyöző homlokát. Arca tűzpirosan izzott a zavartól és a szégyenérzettől, a szíve pedig a kelleténél gyorsabban lüktetett a mellkasában. Gyorsan összeszedte kusza gondolatait, majd Zoéra tekintett.

- Nos? Mi a véleménye?

Zoe nem válaszolt. Mozdulatlanul ült a fotelben, és mereven bámult maga elé. Az ajkai egyetlen vékony vonallá préselődtek.

- Zoe? – kérdezte Damien. Tekintete a nő arcáról lejjebb siklott a karjaira, és döbbenetesen vette észre, hogy Zoe jobb kezének éles, piros körmei a bal karjának puha húsába mélyednek, olyan erővel, hogy ujjai elfehéredtek, a körmei által vájt sebekből pedig vékony, élénkpiros vérpatak szivárgott.

- Zoe! – kiáltott fel Damien, miközben ellökte magát az asztaltól, és néhány lépéssel a bőrgarnitúránál termett. Megragadta a nő karját, hogy durván maga felé rántsa. Kezébe fogta, hogy megvizsgálja a sebeket, és akkor hirtelen megfordult vele a világ. Zoe fiatal, rózsaszín bőrét régi, hegesedő és egészen új sérülések csúfították el: vágások, zúzódások, sötétlila égésnyomok borították a karját, a könyökétől egészen a csuklójáig. Olyan borzalmas, felkavaró látványt nyújtott, hogy a férfi ösztönösen hátraugrott.

- Istenem. – suttogta rémülten. Zoe néhány pillanatig még mozdulatlan maradt, majd összerezsent, mintha mély álomból ébredne. Rámeredt a férfira, és ijedten arrébb rántotta a fejét.

- Mit keres itt? – kérdezte. A hangja megemelkedett, idegesen vibráló színnel telt meg. Damien hitetlenkedve bámult az arcába.

- Nem emlékszik rá?

- Fel akart nekem olvasni valamit, nem? Hogy kerül ide?

A férfi lassan, remegve kifújta a levegőt.

- Felolvastam egy részletet a regényéből, Zoe. – mondta halkán. A nő elutasítóan megrázta a fejét.

- Nem. Nem. Ez nem igaz.

Damien megérintette a karját. Zoe fájdalmasan felszisszent a mozdulatra.

- Mi történt a karjával? Maga csinálta ezt?

Zoe dacosan elfordította az arcát.

- Nézze meg a karját! – parancsolt rá a férfi.

- Nem.

- Nézze meg, Zoe!

- Nem! – a nő felkiáltott, és eltaszította magától az orvost. Összegörnyedt, bekuporodott a fotel sarkába, mint egy gyermek, aki így próbál védelmet keresni a szülői szigor és büntetés elől. Arcát elárnyékolta valamilyen meghatározhatatlan érzelm, ami lassan abba a torz, gonosz grimaszba rendeződött, amit Damien már többször látott. A nő homloka sűrű ráncokba

szaladt, a szemöldökét összerántotta, a szeme elkeskenyedett, ajkát pedig kissé felhúzta, mint egy támadni készülő kutya. – Ne merjen hozzám érn! – mondta egy teljesen ismeretlen, mély, rekedt hang, mely úgy tört elő a torkából, akár egy figyelmeztető morgás.

Ha érdekel a folytatás, látogass el hozzánk újra és szavazz! Hiszen ez egy interaktív regény, vagyis Veletek együtt szeretnék megírni a történetet, Veletek együtt alkotjuk meg a karaktereket és a cselekmények szálait! Folyamatosan kerülnek fel új részek, melyeknek folytatásáról szavazhattok. A szavazás menetéről bővebben a „Szavazás” menüpont alatt tájékozódhattok!